

Ordføreren (Teichert): Som det fremgår af betænkningen, har udvalget holdt 5 møder. Den højtærede landbrugsminister har deltaget i et par af dem for at besvare de stillede spørgsmål. Professor, dr. phil. Niels Nielsen, der leder undersøgelserne for samarbejdsudvalget i Tøndermarsken, har været tilkaldt for på grundlag af det meget omfattende materiale, der er udarbejdet, at belyse de forskellige beliggenhedsforhold og ejerforhold i de områder, hvor vanskelighederne er størst. Der er i udvalget givet udtryk for betænkelighed ved de store omkostninger, der er forbundet med jordfordelingsarbejdet, og fra en enkelt side er der udtrykt betænkelighed ved bestemmelsen i lovforslagets § 3, stk. 3. Vi mener dog, at de foreslåede ændringer er absolut nødvendige for at lette kommissionerne arbejdet med at få de bedst mulige resultater frem, og at de samtidig vil bevirke en nedsættelse af omkostningerne pr. ha omlagt areal.

Udvalget er enigt om at indstille lovforslaget til vedtagelse uforandret.

Heick: Forslaget til lov om en bedre jordfordeling mellem landejendomme har som nævnt været indgående drøftet i udvalget, og mit parti har indtaget det standpunkt, at en lovgivning efter forslaget retningslinier fortsat er påkrævet. Vi bør fra lovgivningsmagtens side tilstræbe at lægge det sådan tilrette, at dansk landbrug kan arbejde med så lave produktionsomkostninger som muligt.

Overfor det foreliggende lovforslag har vi tre betænkeligheder. For det første er vi betænkelige ved med den i § 3 foreslåede udvidelse at gå ejendomsretten for nær ved at forhøje tvangsandelen for en modvillig lodsejer fra 15 til 25 pct. Vi har vor anden betænkelighed deri, at vi ved at yde tilskud til byggeri ved udflytning af en ejendoms bygninger som foreslået i lovforslagets § 10, stk. 4, belaster statskassen unødigt hårdt. For det tredje er vi ængstelige for, at omkostningerne, herunder særlig administrationsomkostningerne, skal blive uforholdsmæssigt store i forhold til de resultater, der kan opnås. Vor bekymring med hensyn til dette sidste blev øget, da vi i udvalget fik oplyst, at lovens hidtidige praktisering har kostet staten 290 kr. pr. fordelt ha jord. Men vi må indrømme, at dette tal sandsyn-

ligvis i realiteten er for stort, idet der heri indgår omkostningerne ved en række sager, som ikke er færdigbehandlet, beløb, som altså kan siges at indgå på omkostningsiden, medens de ikke tæller med på regnskabets anden side. Den højtærede landbrugsminister meddelte i udvalget, at han ville tage spørgsmålet om lovens administration op til drøftelse med de pågældende administrationschefer, og vi ønsker ministeren alt muligt held i disse forhandlinger. Men det står dog for mig sådan, at den bedste måde at nedbringe omkostningerne pr. ha på er at fremskaffe mange ha jord at fordele dem på. Derfor kan vi give vor tilslutning til lovforslaget i dets helhed, herunder til de i § 10 og andre steder foreslåede udvidelser, hvorved statens økonomiske tilsvær øges.

Vi kan hermed også give tilslutning til lovforslagets § 3, stk. 3, hvorefter statens myndighedsområde overfor en lodsejer øges fra 15 til 25 pct. Det er min tro, at der herigennem — med samme indsats — er skabt mulighed for betydeligt større resultater, end den nuværende lov rummer mulighed for, men for at opnå virkelige fremskridt kræves der god vilje fra lodsejernes side. Det må også blive en almindelig indstilling, at sagerne ikke forsinkes unødigt, at vi ikke ved unødigt forsinkelse er med til at bringe samfundets udgifter på dette område altfor højt i vejret. Det er min opfattelse, at der ofte medgår unødigt lang tid til forhandling om bestemte sager mellem de mange instanser indenfor landbrugsministeriet, som skal have sagerne til udtalelse inden sagernes endelige afgørelse; jeg tænker her på jordfordelingssekretariatet, statens jordlovsvalg og matrikelkontoret. Jeg henstiller, at man også her fører de indbyrdes forhandlinger sådan, at sagerne forsinkes mindst muligt.

Ved første behandling og i udvalget har vi drøftet de problemer, som opstår, når bestående landbrug indenfor bysamfund nedlægges. Jeg mener selvfølgelig, at vi som helhed fortsat skal håndhæve den praksis, at landbrug, der er af en sådan størrelse, at de kan give rimelige levevilkår for en familie ved almindelig landbrugsmæssig udnyttelse, skal forlanges opretholdt som selvstændige landbrug; men der udvises efter min mening unødigt hård modvilje i